

ges i Harmoni med hinanden, at Postvæsenet tager en Forsikringspræmie, men ikke forsikrer fuldt ud. Naar jeg, for at tage et Exempel, sender et Brev paa 1,000 Kr. herfra til Grændsen, til Vandrup, koster det maaste 1 Kr., men til Paris eller Wien koster det maaste 4 Kr. Nu vilde der være Rimelighed deri, naar Postvæsenet ikke assurerede længere end til Grændsen, at det da ikke tog Forsikringspræmie længere, men man skal betale den fulde Forsikringspræmie til Bestemmelsesstedet, man skal i dette Tilfælde betale sine 4 Kr., men har ingen Sikkerhed længere end for den ene Krone! Det synes jeg er meningsløst. En af Delene: enten skal Staten forsikre og saa tage, hvad Præmie der findes passende, eller ogsaa skal den erklære, at den forsikrer ikke ud over Landets Grændser, og saa tage en Præmie derefter. Det er ganske, som man tænkte sig en Sø-assuranceforening, der forsikrede Skibe til England, men jagde: Komme I paa den anden Side Stagen og forlise, erstatte vi ikke, men Præmien tage vi! Det vil sige, der er den Forskjel derfra, at man kan lade være at assurere, men hos Postvæsenet er man nødt til at betale den fulde Assurance uden den tilsvarende Sikkerhed. Det har derfor ikke kunnet være mig forstaaeligt, hvorledes det skulde være den gjældende Ret, at Staten ikke er pligtig til at yde Erstatning for Forsendelser, der bortkomme i Udlandet, med mindre Postvæsenet virkelig faar Erstatning igjen udefra. Efter Konventionernes Indhold kan jeg heller ikke se rettere, end at man med dem i Haanden maa kunne gjennem Dom tvinge Postvæsenet til at udbetale Erstatning. Naar der staar: „Forpligtelsen til at udbetale Stadeserstatningen paahviler den Bestyrrelse, hvorunder det assendende Posthus hører. Der er forbeholdt denne Bestyrrelse Regres imod den ansvarhavende Bestyrrelse, det vil sige, imod den Bestyrrelse, paa hvis Omraade eller i hvis Posttjeneste Tabet eller Røveriet har fundet Sted“, naar der altsaa siges ubetinget, at det assendende Posthus — her det danske Posthus — skal betale vedkommende Assender Erstatning, og der saa er forbeholdt det danske Postvæsen Regres hos vedkommende udenlandske Postvæsen, ser jeg ikke, hvorledes man skal kunne forstaa det paa den Maade, at Assenderen affpises dermed, at han maa vente, indtil det danske Postvæsen opnaar Regres. Det er jo meget muligt, at det danske Postvæsen opnaar Regres, men det er ogsaa meget muligt, at det ikke opnaar det, maaste ved egen Skyld. Naar Sagen staar saaledes, at det danske Postvæsen, naar det ikke faar Regres i Ud-

landet, er fritaget for at betale, saa vil det naturligvis langtfra have den Interesse i Sagen og langtfra offre det paa Spørgsmaalet, som naar Postvæsenet ubetinget var erstatningspligtigt. Det er jo muligt, at Postvæsenet — og det gjør det jo altid — skriver, søger Oplysninger og begjærer Regres, men naar det saa er strandet paa en eller anden Indsigelse, vil saa Postvæsenet spendere Penge og Sligt paa at anlægge Sag osv. for at tilveiebringe en saadan Erstatning? Ja, det er jo et stort Spørgsmaal. For mig staar det saaledes, at Publikum ikke er tjent med en Bestemmelse som den nu foreslaaede. Publikum er ikke tjent med, naar det skal benytte Postvæsenet, saa ikke at have Sikkerhed for, at Tingene gaar i Orden. Det kan jo være en Mands Velsærd om at gjøre. Naar f. Ex. en Handelsmand sender et Pengebrev til Hamborg, kan det være hans Velsærd om at gjøre, at dette Pengebrev eller dets Værdi forbliver tilstede, men dette er jo meget tvivlsomt, dersom det danske Postvæsen ikke er ubetinget ansvarligt. En Ting er nu givet, og det er det, at det, som det foreliggende Forslag søger ved sine nedfattede Gebyrer at forhindre, nemlig det private Assurancevæsen, vil komme til at florerer i høi Grad. Det er jo klart, at naar en Mand, som skal assende et større Beløb til Udlandet, ikke vil indlade sig med det danske Postvæsen, kan han blot sætte 10 Kr. udenpaa Brevet, som maaste indeholder 100,000 Kr., og saa assurere hos et privat Selskab. Naar det gaar op for den almindelige Bevidsthed, at det danske Postvæsen ikke er ansvarligt og ikke behøver at bryde sig om Videre end om den almindelige Maade at forhøre sig paa med Hensyn til de i Udlandet bortkomne Værditager, saa vil Ingen bruge Postvæsenets Assurance, men der vil fremkomme private Forsikringselskaber — de ere der forøvrigt, saavidt jeg veed, allerede — og det vil saa blive en gylben Tid for dem med Hensyn til alle Værdiforsendelser til Udlandet. Jeg tror derfor ikke, at det er klogt at røre ved dette Spørgsmaal, saameget mere som det ikke er mig bekendt, at de nugjældende Regler have medført den allerfjerneste Ulempe. Jeg veed aldrig, at der nogensinde har været Spørgsmaal oppe, som ikke er blevet klareret af Postvæsenet, og hvorfor saa komme frem med Noget, der absolut lige overfor Publikum er en betænkkelig Indskrænkning? For mig staar det saaledes, at man helst maa blive staaende ved de nugjældende Bestemmelser i Loven af 1871 og Postkonventionerne. Naar der er reist den Indvending: „Ja, men det kan dog være strengt for det danske Postvæsen